18 Σεπτεμβρίου 2013

Το τέλος εγγύς, αλλά.. «μη μου χαλάτε την άσκησή μου». Γέρων Ιάκωβος Τσαλίκης

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Ιάκωβος Τσαλίκης / Ορθόδοξη πίστη

Ο χειμώνας του 1990/1991 πέρασε μαρτυρικά. Υπέφερε φοβερά εκεί στα βουνά, με κρύο και υγρασίες. Έβγαινε λιγότερο από το κελί. Σπάνια μπορούσε να κατέβει στην τράπεζα. Και όταν έβγαινε, έπρεπε να επιστρέφει γρήγορα, διότι ούτε τα πόδια τον κρατούσαν, ούτε η καρδιά του το επέτρεπε.

Κάθε τόσο ένα σφίξιμο στο στήθος τον έπνιγε...
Τη νύχτα, μα και την ημέρα, πάθαινε κρίσεις. Περνούσανε με τη βοήθεια του Θεού... μα όλο και δυσκολότερα. Και κάθε τόσο έπρεπε να παίρνει τα φάρμακά του... Τα φάρμακα όμως, για να μη βλάπτουν το στομάχι, θέλουνε και φαγητό, καλό φαγητό.
Σ' αυτό αντιδρούσε ο γέροντας. Αντέδρασε όμως και το στομάχι, που εξασθένησε αφάνταστα και τον ταλαιπωρούσε πια με το παραμικρό.
Τα έβλεπαν οι πατέρες της Μονής, στενοχωριόσανε, δεν ξέρανε πώς να βοηθήσουν. Οι γιατροί επιμένανε να μην κουράζεται, να μην εξομολογεί, να μη λειτουργεί, και να τρώει καλά για τα φάρμακα. Όμως, ούτε τα ιερά του έργα μπορούσε ν'αφήσει, ούτε την άσκησή του να λιγοστέψει.
Του ήταν αδιανόητο, Νήστεψε αυστηρά από το τέλος Φεβρουαρίου και όλο το Μάρτιο... Μεγάλη Σαρακοστή. Εξαντλήθηκε επικίνδυνα. Το στομάχι με τα φάρμακα πονούσε πολύ. Τη Μεγάλη Δευτέρα, 1η Απριλίου, οι πατέρες το διακινδύνεψαν.
Δεν μπορούσε πια να βγει. Στο κελί του πήγανε λίγα φασόλια με δυο σταγόνες λάδι. Μόλις το κατάλαβε στεναχωρήθηκε αφάνταστα. Μελαγχόλησε. Δεν τα έφαγε

και διαμαρτυρήθηκε:
–Μη μου χαλάτε την άσκησή μου!
Για τέσσερες ημέρες δεν έβαλε μπουκιά στο στόμα του, παρά την κατάστασή του. Τη Μεγάλη Πέμπτη μόνο, μετά τη Λειτουργία, έφαγε κάτι. Μα γιόρτασε την Ανάσταση του Κυρίου με απερίγραπτη εσωτερική λαμπρότητα.
Του χαρίστηκαν ηδύτατες πνευματικές εμπειρίες, είδε κι έζησε θαυμαστά... το έβλεπε κανείς στο απαστράπτον ιλαρό του πρόσωπο... χαρά ουράνια, φως θριάμβου, ειρήνη ακατάλυτη... καθρέφτης παραδείσου το πρόσωπό του!
Όλους τους μήνες που ακολούθησαν, συμπορεύτηκαν στο γέροντα οι μακάριες θείες εμπειρίες και το σωματικό μαρτύριο. Και όχι μόνο. Αναπτύχθηκε μεταξύ τους πραγματική άμιλα, που την παρακολουθούσαν οι πατέρες.
Αυξάνονταν οι θείες εμπειρίες και τα χαρίσματα; μεγάλωσαν οι πόνοι, πύκνωναν τα μικροεμφράγματα. Πλήθαιναν οι θεραπευόμενοι με τις προσευχές του; δυνάμωναν οι ασθένειές του και οι πειρασμοί στη Μονή.
Τους μήνες αυτούς διέθετε περισσότερες ώρες για νοερά προσευχή. Έλεγε σιωπηλά μα συνεχώς το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με τον αμαρτωλό».
Άλλοτε γονατιστός, ακουμπώντας το δεξί του αγκώνα στο ξύλινο ερμάρι, άλλοτε ξαπλωμένος –όταν ήτανε απόλυτη ανάγκη– και άλλοτε γονατιστός, ενώπιον του Εσταυρωμένου, με πετραχήλι.
Δε φαίνεται να μίλησε κάποτε για τη νοερά του προσευχή. Δεν εξήγησε, δεν πληροφόρησε. Ίσως δεν τον πίεσε κανείς να μιλήσει σχετικά , για το πώς της προσευχής αυτής, για το τι συμβαίνει σ’ αυτούς που την ασκούν και μάλιστα για όσα τυχόν οι προοδευμένοι απολαμβάνουν. Κι ενώ δεν ήθελε να μιλήσει με τα χείλη, μίλαγε με το πρόσωπό του ολόκληρο. Και ίσως πιο εύγλωττα.
Στο πρόσωπό του έβλεπε ο μοναχός τα αποτελέσματα της νοερής προσευχής. Δάκρυα, φωτεινότητα παντού, στο πρόσωπο και στη γενειάδα. Ήταν η πανίερη στιγμή που η νοερά προσευχή είχε γίνει καρδιακή? ανάβλυζε μέσα του αλάλητη χαρά και τον έλουζε ιλαρό φως.
Γιατί, φυσικά, νοερά προσευχή λίγο-πολύ κάνουνε όλοι. Μα σε λίγους αυτή βαθαίνει και γίνεται καρδιακή. Λίγοι κοπιάζουν πέρα των κοινών μέτρων και λίγοι απολαμβάνουν τις θείες εμπειρίες, που γεννιούνται στην καρδιακή χώρα και πλημμυρίζουν το είναι ολόκληρο...
Πηγή: www.myriobiblos.gr
Αναδημοσίευση: http://ahdoni.blogspot.gr/2012/10/blog-post_4359.html